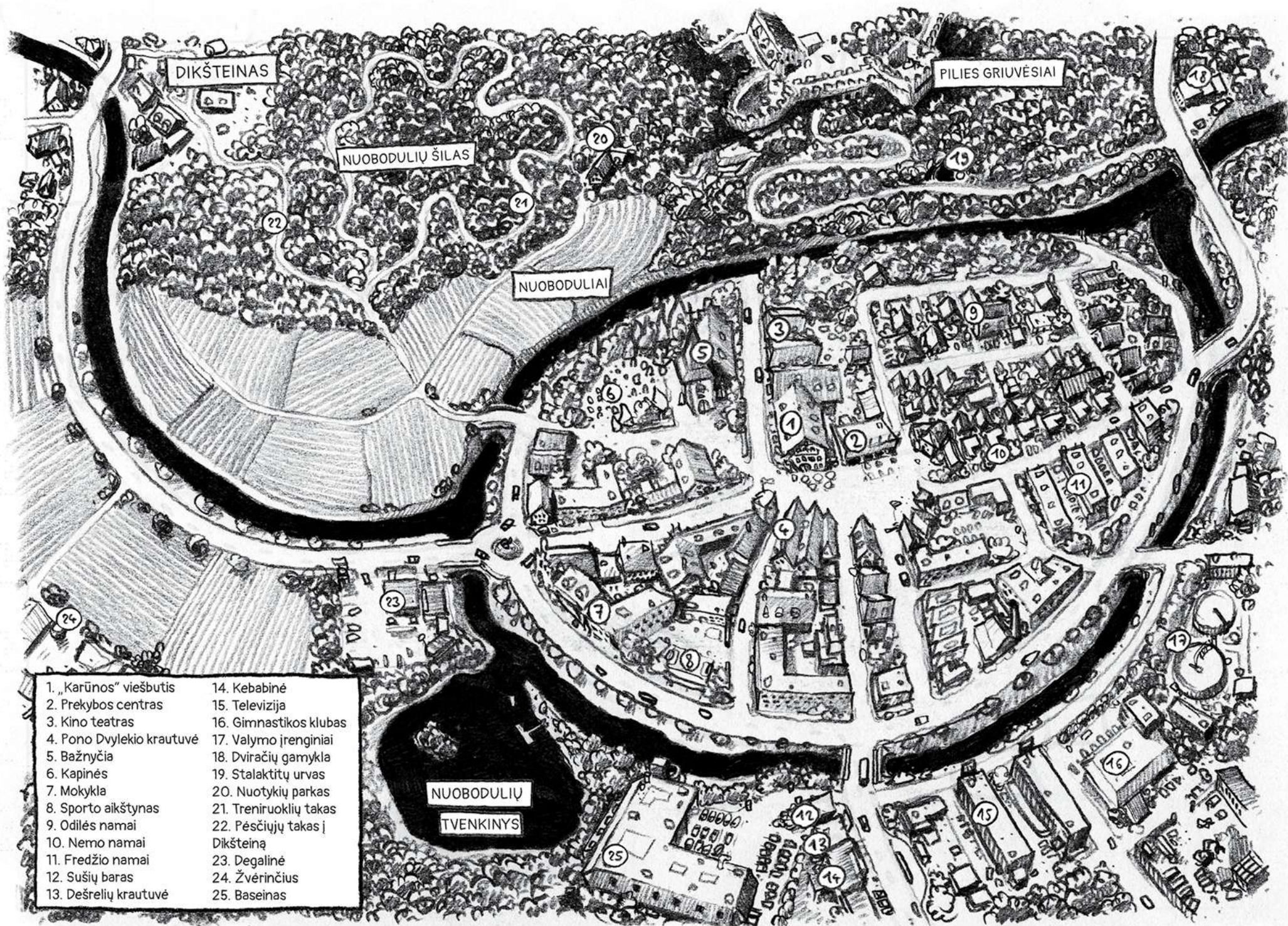




- | | |
|---------------------------|--------------------------------|
| 1. „Karūnos“ viešbutis | 14. Kebabinė |
| 2. Prekybos centras | 15. Televizija |
| 3. Kino teatras | 16. Gimnastikos klubas |
| 4. Pono Dvylekio krautuvė | 17. Valymo įrenginiai |
| 5. Bažnyčia | 18. Dviraičių gamykla |
| 6. Kapinės | 19. Stalaktitų urvas |
| 7. Mokykla | 20. Nuotykių parkas |
| 8. Sporto aikštynas | 21. Treniruoklių takas |
| 9. Odilės namai | 22. Pėsčiųjų takas į Dikšteiną |
| 10. Nemo namai | 23. Degalinė |
| 11. Fredžio namai | 24. Žvėrinčius |
| 12. Sušių baras | 25. Baseinas |
| 13. Dešrelių krautuvė | |



– Tu jau apsirengęs! – nustebo Fredis, kai Nemo pravėrė duris. Paprastai, kai Fredis užsukdavo pas draugą pakeliui į mokyklą, Nemo dar būdavo su pižama. Fredžio mama – optikos darbuotoja, ji, kaip ir Nemo tėvai, turi būti darbo vietoje anksčiau už klientus. Dažniausiai jau ketvirtis po septintos ji išsodindavo Fredį prie Nemo namų, ir jiedu dar turėdavo sočiai laiko ramiai papusryčiauti. Tais pusryčiais Fredis itin mėgaudavosi – mat galėdavo valgyti be mamos, močiutės ir Antonijos. Taigi niekas neburbėdavo, kad berniukas per storai tepasi ant duonos riešutų kremo,

negražiai apsikirpęs arba per garsiai čepsi.

– Šiandien reikia išeiti anksčiau, – paaiškino Nemo. – Pažadėjau mamai nunešti į paštą siuntinuką.

Fredis linktelėjo it koks visažinis.

– Mano mama irgi vis užsisako drabužių, kuriuos paskui tenka grąžinti. – Draugas nusekė pas-
kui Nemo į svetainę.

– Ne, tas siuntinys buvo skirtas man, – pareiškė Nemo.

– Tikrai? Jergutėliau!

– *Jergutėliau?* – Nemo atsisuko ir griežtai nužvelgė draugą. Fredis aiškiai per daug laiko praleidžia močiutės draugijoje ir papildė savo žodyną gerokai pridulkėjusiais pasakymais.

– Tai ką gi tu užsisakei? – neatstojo Fredis, nepabūgęs Nemo žvilgsnio. – Naują triko? – Jo akyse sužibo kibirkštėlės. Blyškiaodis, strazdanų nusėtu veidu ir su breketais jis nebuvo panašus į sportininką. Bet išties jo niekas negalėdavo sustabdyti, jei jau

pasileisdavo prie futbolo vartų.

– Ne. Nieko neužsisakiau. Tiesiog šiaip tą siuntinį gavau. – Nemo mostelėjo į grindis... ir sutriko. – Keista. Ką tik jis buvo čia. Kur dingo? – Berniukas suglumęs apsidairė.

– Ar tu apie šitą? – Fredis mostelėjo po stovintį sviestuvu.

– Ak taip, siuntinys čia! Kaip jis ten atsidūrė? – Nemo pasileido prie minkštojo kampo ir grįžo su paketu. Padėjo jį ant aukšto virtuvinio stalo ir užsliugė ant baro kėdės baigti dribsnių. Fredis įdėjo į skrudintuvą duonos ir įsitaisė priešais draugą.

– „Prašau neatidaryti“, – perskaitė jis nusteбęs. – Na, neatrodo, kad tame siuntinyje bomba. Kitaip nebūtų užrašyta perspėjimo.

– Ir aš taip sakiau! – Nemo maišė pliurze pavirtusius dribsnius. Užsikišo šaukštą tos košės už žando ir paklausė: – Keista, ar ne? – Jam iš burnos ant siuntinio nutiško keli dribsnių gabaliukai. Berniukas

paskubomis nurijo. – Bet kas ten galėtų būti? Ir kas man siunčia tokius dalykus?

– Hmmm... – Fredis ištraukė duoną iš skrudintuvo ir pamosavo ją ore, kad atvėstų. Tada storai užsitepė sviesto ir riešutų kremu. – Gal turi kokių priešų?

Nemo pasvarstė. Bet išskyrus Mariją, įžūlią keturmetę kaimynystėje, kuri retsykiais parodydavo jam liežuvį, nieko neprisiminė. Tikram susipriešinimui Nuobodulių miestelis tikrai per nuobodus. Čia visi malonūs. Vieni su kitais sveikinasi, skolina kiaušinių pyragui ir drauge švenčia gatvių šventes. Kartais jo tėvai net po darbo valandų atidaro krautuvę, jei kas nors pamiršta nusipirkti sauskėlių kūdikiui.

– Nemanau... – sumurmėjo jis.

– Tikrai gaila, kad tau nevalia atidaryti. – Fredis atsikando sumuštinio palikdamas dailių dantų atspaudą nutelos sluoksnyje. – Taip niekad nesužinosim, nuo ko tas siuntinys.

– Taip, tikrai gaila, – pritarė Nemo.
– Vos tik gauni siun... – Jis staiga nutilo.
Suspindusiomis akimis pažvelgė į Fredį.
– Jis sujudėjo! – sušuko abu berniukai sykiu ir pašoko. Išsižioję spoksojo, kaip paketas vėl slysteli į šalį.
– Viduje kažkas gyvas! – žioptelėjo Nemo ir nusišiepė iki ausų. – Kaip manai, kokio šaunumo tai dalykas?
– Vertinant nuo vieno iki dešimties? – paklausė Fredis. Jis išpūtęs akis spoksojo į dėžutę. – Nulis, jei ten kaimaninis vėžlys ar koks tarantulas!
– Tarantulai ne tokie jau pavojingi, – nuramino Nemo. – Vakar mačiau dokumentinį filmą apie Kam-bodžą. Jo įkandimas ne skausmingesnis už bitės.
– Arba žiurkė! – pridūrė Fredis, neišleisdamas paketo iš akių. – Jos labai kandžiojasi ir platina ligas. Kaip manai, ar ji labai įsiutusi, kad taip ilgai buvo uždaryta dėžėje?
– Atsipalaiduok, seni, – susinervinęs patarė

Nemo. – Per daug laikraščių skaitai. Nebūtinai iškart nutiks katastrofa! Gal ten tik auksinis žiurkėnas ar meilus kačiukas.

Fredis akimirką mąstė. Tada papurtė galvą.
– Nežinau, kas ten viduje, bet tikrai jau ne mažas katinėlis! – pasakė galiausiai. – Juk visiškai nėra prasmės...

Jis trumpam pakėlė akis į Nemo, kuris ryžtingai prisitraukė siuntinį.

– Taigi tu ketini jį atidaryti, – priekaištingai tarė. Nosies galiukas buvo išteptas riešutų kremu. – Nors mama tau tai uždraudė.

Nemo linktelėjo.
– Ji apie tai nieko nesupranta.
Jis paėmė paketą ir nuplėšė vyniojamąjį popierių. Po juo pasirodė medinė dėžutė.
Fredis smalsiai palinko virš stalo.
– Ar čia dėžė nuo cigarų?
– Nesuprantu! – Nemo bandė atvožti dangtį, nagu

krapštydamas keistą, tamsią luobelę, kuria buvo užlipintas kraštas. – Kad tave kur! Nepasiduoda!

– Na gerai, – bandė užbėgti už akių Fredis, – tada verčiau taip ir palikim. – Jis nusliuogė nuo baro kėdės, užsimetė ant peties kuprinę ir griebė paketą Nemo iš rankų. – Duok šen! Supakuosiu, – pasakė paslaugiai. – O tada, kaip ir buvo numatyta, nunešime į paštą.

– Ar iš proto išsikraustei? – sušuko Nemo. – Nebeįmanoma! Dėžėje net skylių nėra. Jei ten tikrai gyvūnas, jam būtinai reikia įleisti oro!

Jis atsidarė stalčių ir ėmė raustis tarp stalo įrankių ir servetėlių – ieškojo tinkamo įrankio.

– O ką, jei šituo? – rankoje pakratė degtukų dėžutę. – Pašildysim tą luobelę. Gal tada suminkštės ir nugramdysim.

– Gal tu pablūdai? – Fredis apstulbęs žvelgė į Nemo. – O jei dėžėje sprogmenys? Gal nori, kad visi namai į orą išlėktų?

– Sprogmenys? – sumurmėjo Nemo. Susimąstęs pažvelgė į draugą. – Fredi, tu tiesiog genialus!

– Genialus? – Fredis suraukė kaktą.

– Taip! – Nemo čiupo dėžutę ir pasileido prie laukujų durų. – Dabar žinau, kaip atidarysim tą daiktą! – šūktelėjo Fredžiui per petį. – Ko lauki? Varom!